

Sygn. akt I ACa 108/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Grzegorzczak

Sędziowie: SA Anna Miastkowska

SO (del.) Jacek Pasikowski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **R. C. i K. C.**

przeciwko (...) **we W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 7 listopada 2014 r. sygn. akt X GC 399/14

1. oddała apelację;
2. zasądza solidarnie od powodów R. C. i K. C. na rzecz (...) we W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;
3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi adwokat P. K. likwidatorowi Kancelarii Adwokackiej adwokat J. K. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) złote brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 108/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo R. C. i K. C. skierowane przeciwko (...) z siedzibą we W. o pozbawienie wykonalności, w zakresie części należności odsetkowych, tytułu wykonawczego w postaci wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 17 czerwca 2002 roku w sprawie o sygnaturze akt X GNc 1290/02 prawomocnego nakazu zapłaty opatrzonego przez ten Sąd w dniu 12 sierpnia 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt X GCo 142/13 klauzulą wykonalności oraz dokonał rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

W dniu 17 czerwca 2002 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt X GNc 1290/02 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał K. C. i R. C., aby zapłacili solidarnie na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. Oddziału w B. kwotę 1.160.770,83 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 3 kwietnia 2002 roku do

dnia zapłaty oraz kwotę 20.939,70 złotych tytułem kosztów procesu. Nakaz ten uprawomocnił się i został opatrzony klauzulą wykonalności.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego wszczęto postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 27 stycznia 2011 roku, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu 15 lipca 2013 roku (...) z siedzibą we W. złożył wniosek o nadanie na jego rzecz opisanemu wyżej nakazowi zapłaty z dnia 17 czerwca 2002 roku klauzuli wykonalności, powołując się na przejście uprawnień po stronie wierzyciela, wynikające z zawartej z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W.wie umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 września 2012 roku. Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi nadał przedmiotowemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz pozwanego.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego, z wniosku pozwanego Funduszu, Komornik Sądowy przy Sądzie R.-wym dla W. we W., wszczął ponownie przeciwko powodom postępowanie egzekucyjne powiadamiając ich o tym fakcie zawiadomieniami z dnia 30 września 2013 roku.

Powodowie są małżeństwem, prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. R. C. osiąga dochód z tytułu emerytury i zasiłku pielęgnacyjnego w łącznej kwocie 813,00 złotych miesięcznie. Jest osobą niepełnosprawną o znacznym stopniu niesprawności. K. C. osiąga z tytułu emerytury dochód w kwocie 832,00 złotych miesięcznie. Jest osobą niepełnosprawną o umiarkowanym stopniu niesprawności.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w Łodzi wskazał, że zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, wówczas, gdy:

- 1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;
- 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W rozpoznanej sprawie w ocenie Sądu I instancji powodowie nie udowodnili żadnej z okoliczności, z której, w świetle przytoczonego przepisu, mogłaby wynikać zasadność żądania pozwu i wskazał, że początkowo powodowie opierali swoje roszczenie na zarzucie przedawnienia odsetek od należności głównej objętej przedmiotowym tytułem wykonawczym. Zarzut taki, w ocenie Sądu I instancji może stanowić podstawę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem, zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Upływ terminu przedawnienia stanowi zatem okoliczność, wskutek której zobowiązanie objęte tytułem wykonawczym nie może być egzekwowane. Jak wynika z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się „przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia”. Po każdym przerwaniu terminu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.), a co więcej, w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie postępowanie egzekucyjne na podstawie określonego w pozwie tytułu wykonawczego bezspornie zostało wszczęte przed upływem terminu przedawnienia roszczeń objętych tymże tytułem. Postępowanie to zakończyło się dopiero jego umorzeniem, dokonanym postanowieniem komornika z dnia 27 stycznia 2011 roku. Zatem wszczęcie egzekucji przeciwko powodom przerwało bieg przedawnienia roszczeń objętych przedmiotowym tytułem wykonawczym i termin ten nie biegł na nowo aż do czasu, gdy postępowanie egzekucyjne zostało zakończone jego umorzeniem. Od tego dnia, to jest 27 stycznia 2011 roku, rozpoczął swój bieg na nowo termin przedawnienia owych roszczeń. Termin ten został jednakże ponownie przerwany poprzez złożenie w dniu 15 lipca 2013 roku przez pozwaną Fundusz wniosku o nadanie nakazowi zapłaty opisanemu w pozwie, klauzuli wykonalności w związku z przejściem uprawnień po stronie wierzyciela. Następnie zaś, po zakończeniu tego postępowania klauzulowego, termin przedawnienia został raz jeszcze przerwany, złożeniem wniosku egzekucyjnego na podstawie przedmiotowego nakazu zapłaty, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz pozwanego F.szu. Obecnie, wobec toczącego się postępowania egzekucyjnego na podstawie tegoż tytułu wykonawczego, przedawnienie objętych nim roszczeń na mocy art. 124 § 2 k.c. nie biegnie. Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego zarzut przedawnienia roszczeń objętych przedmiotowym tytułem wykonawczym, a zakwestionowany przez stronę pozwaną, nie został wykazany przez powodów, wskutek czego podnoszona przez powodów i oparta na nim podstawa pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności okazała się nieuzasadniona.

W toku procesu powodowie oświadczyli również, że podstawę faktyczną ich żądania stanowi naruszenie przez pozwaną Fundusz zasad współżycia społecznego poprzez prowadzenie egzekucji przeciwko dłużnikom pozostającym w szczególnie ciężkiej sytuacji materialnej i zdrowotnej. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności odnoszące się do niewątpliwie i bezspornie ciężkiej sytuacji życiowej powodów nie mogą stanowić dostatecznej podstawy uzasadniającej ich żądanie. Nie są to bowiem przesłanki, wskutek których zobowiązanie powodów wygasło albo nie może być (z punktu widzenia prawa materialnego) egzekwowane.

Powództwa przeciwegzekucyjnego nie można opierać wyłącznie na zawartej w art. 5 k.c. generalnej klauzuli prawa cywilnego, zgodnie z którą nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Klauzula ta stanowi wyłącznie środek prawny służący obronie zobowiązanego przed roszczeniem uprawnionego, nie stanowi zaś źródła jakiegokolwiek powództwa przeciwko uprawnionemu, gdyż nie może być ona wyłącznym źródłem powstania prawa podmiotowego w stosunku do drugiej osoby, a w tym przypadku prawa do żądania zaprzestania egzekwowania należności objętych tytułem wykonawczym.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając ich zwrot od powodów, którzy przegrali proces, na rzecz strony pozwanej, która proces wygrała. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną złożyła się opłata za czynności radcy prawnego w wysokości 7200 zł (§ pkt 7 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł.

Sąd I instancji nie zastosował w sprawie przepisu art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przekonaniu Sądu, status materialny i życiowy stron nie może różnicować ich sytuacji prawnej w zakresie ryzyka procesowego, związanego z wytoczeniem powództwa cywilnego. W konsekwencji poglądu przeciwnego należałoby przyjąć, iż ryzyko związane z przegraniem procesu cywilnego, ponoszą tylko osoby zdrowe, pełnosprawne i posiadające dobrą sytuację materialną, zaś pozostałe osoby takiego ryzyka nie powinny ponosić. Takie różnicowanie sytuacji prawnej stron procesu cywilnego jedynie z uwagi na ich sytuację życiową w chwili orzekania, jest nie tylko niezgodny z ratio legis art. 102 k.p.c., ale przede wszystkim zakłóca konstytucyjną zasadę równości wobec prawa. Dłużnicy zaś ze względu na ich sytuację materialną doznają dostatecznej ochrony prawnej w toku ewentualnego postępowania egzekucyjnego o spłatę takich zobowiązań, wynikającej choćby z przepisów art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., czy art. 831 k.p.c.

i art. 141 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. – Dz. U. z 2013 r., poz. 1440, z późn. zm.).

Nadto zaskarżonym wyrokiem przyznano reprezentującemu powodów pełnomocnikowi z urzędu koszty udzielonej im i nieopłaconej pomocy prawnej.

Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 listopada 2014 roku apelacją zaskarżyli w całości powodowie zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie prawa procesowego to jest :

1) art. 102 k.p.c. poprzez zobowiązanie powodów do całkowitego poniesienia kosztów procesu, w sytuacji gdy ich położenie życiowe i i ekonomiczne, jak i przeświadczenie o przysługującym im prawie i pomyślnym dla nich rozstrzygnięciu przemawiają za zastosowaniem zasady słuszności;

2) art. 233 k.p.c. poprzez swobodną, a nie dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, iż dłużnicy ze względu na ich sytuację materialną doznają dostatecznej ochrony prawnej w toku ewentualnego postępowania egzekucyjnego w sytuacji, gdy umorzona w 2011 roku egzekucja przeciwko nim, została podjęta na nowo w 2013 roku mimo, iż ich sytuacja życiowa i majątkowa zmieniła się na niekorzyść;

3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, że Sąd orzekający przyjął, iż strona powodowa opierała swoje żądanie wyłącznie na generalnej klauzuli prawa cywilnego, zawartej w art. 5 k.c., w sytuacji gdy na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2014 roku ostatecznie sprecyzowano, iż podstawą powództwa jest art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. powołując się dodatkowo na naruszenie zasad współżycia społecznego wyrażone w art. 5 k.c.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że podstawą roszczeń powodów nie jest wyłącznie art. 5 k.c., a przede wszystkim art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Powodowie przed wytoczeniem powództwa opierali się na opiniach studentów prawa działających w Klinice (...) Wydziału Prawa i Administracji (...), która ostatecznie opracowała pozew w niniejszej sprawie na własnym druku. Udzielona porada dawała powodom przekonanie o zasadności wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego, co uzasadnia zastosowanie art. 102 k.p.c.

W konkluzji apelacji skarżący wniesli o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu. Ponadto apelujący wniesli, aby w wypadku oddalenia apelacji, powstałe koszty postępowania zostały rozliczone w oparciu o zasadę słuszności.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powodów kosztów postępowania apelacyjnego. W odpowiedzi na apelację wskazano, że przeprowadzone postępowanie nie wykazało w żaden sposób zaistnienia podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego wskazanej w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a tym samym odwołanie się wyłącznie do zasad współżycia społecznego nie może być uznawane za okoliczność skutkującą wygaśnięciem stwierdzonej tytułem wykonawczym wierzytelności (...) z siedzibą we W. wobec powodów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu.

Powództwo objęte dyspozycją art. 840 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na materialno - prawnych podstawach wymienionych w punktach 1-3 cytowanego przepisu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1985 r., III CZP 14/85, OSNC 1985, nr 12, poz. 192; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1972 r., II CR 193/72, OSNC 1973, nr 4, poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1973 r., II PZ 34/73, Lex, nr 7295; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1971 r., I CZ 110/70, Lex, nr 6896).

W treści pozwu powodowie podnosili, że podstawą ich powództwa jest art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. wskazując na przedawnienie części należności odsetkowych objętych tytułem wykonawczym. Sąd I instancji nie uwzględnił powyższej podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego, dokonał w tym zakresie szczegółowych ustaleń uznając, że do przedawnienia tychże należności nie doszło. Treść apelacji w ogóle nie odnosi się do przedmiotowego rozstrzygnięcia, a jedynie zmierza do wykazania, iż podstawą roszczeń powodów może być wyłącznie art. 5 k.c.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał słusznie i jednoznacznie na niedopuszczalność oparcia powództwa przeciwegzekucyjnego na dyspozycji art. 5 k.c. Apelujący bezzasadnie więc powtarzają argumentację, mającą przemawiać za uznaniem, że podstawą żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego miałyby być ocena, że prowadzenie przez pozwaną egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, a w szczególności wskazują na znaczne pogorszenie stanu zdrowia i sytuacji majątkowej. Na tej podstawie podnoszą zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. wskazując, że wydane rozstrzygnięcie nie uwzględnia tych okoliczności. Stan majątkowy dłużnika po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie ma jednak znaczenia w wypadku powództwa opozycyjnego, a tym samym wskazany zarzut jest całkowicie nieskuteczny, gdyż nie dotyczy okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia. W orzecznictwie przyjęto, że zarzuty dłużnika powołującego się na niekorzystną zmianę jego sytuacji materialnej, która nastąpiła po powstaniu tytułu egzekucyjnego, nie mogą stanowić podstawy powództwa przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1986 r., III CZP 77/85, OSNCP 1986, nr 12, poz. 206).

Bez znaczenia dla sytuacji prawnej powodów pozostaje fakt zbycia w drodze przelewu przez pierwotnego wierzyciela należności objętych tytułem wykonawczym i wszczęcie przez nabywcę, uprzednio umorzonego postępowania egzekucyjnego. Sytuacja ta bowiem nie zmienia w jakikolwiek sposób położenia dłużników jakimi pozostają apelujący. Skarżący upatrują niewłaściwego postępowania strony pozwanej, w ponownym wszczęciu egzekucji uprzednio umorzonej wskutek jej bezskuteczności. Wskazać jednakże należy, że powodowie uczestniczyli w postępowaniu sądowym, które zakończyło się wydaniem przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 17 czerwca 2002 roku nakazu zapłaty i mieli możliwość podnoszenia wszelkich zarzutów przeciwko zasadności i wysokości dochodzonych wówczas roszczeń. To zaniechania apelujących doprowadziły do prawomocnego odrzucenia zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 17 czerwca 2002 roku. Należy zatem uznać, że to głównie bierna postawa powodów i niezastosowanie się przez nich do zobowiązania stwierdzonego prawomocnym nakazem zapłaty doprowadziło do powstania zobowiązania odsetkowego w tak znaczącej wysokości. Brak realizacji przez powodów zobowiązania stwierdzonego tytułem wykonawczym stanowi bez wątpienia zachowanie sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, zatem skarżący postępując sprzecznie zasadami współzycia społecznego nie mogą żądać ochrony w oparciu o przepis art. 5 k.c.

Nie można także przyjąć, iż w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do dokonania rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w oparciu o wyrażoną w art. 102 k.p.c. zasadę słuszności. Obowiązek zwrotu kosztów postępowania zgodnie ogólną regułą wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. na celu ochronę interesów majątkowych strony wygrywającej, która poniosła nakłady w celu obrony swoich praw. Odstąpienie od tej zasady ze względów słuszności, dopuszczone przez ustawodawcę w art. 102 k.p.c., stanowi rozwiązanie o wyjątkowym charakterze, wymagające proporcjonalnego wyważenia interesów stron postępowania w świetle okoliczności sprawy. Przepis ten wprowadza wyjątek od zasady ponoszenia kosztów postępowania przez stronę przegrywającą na rzecz jej przeciwnika procesowego, częściowo lub całkowicie uniemożliwiając mu rekompensatę nakładów poniesionych w związku z prowadzeniem postępowania. W konsekwencji, regulacja ta nie powinna podlegać wykładni rozszerzającej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1976 r., II PZ 61/76, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2011 r., II CZ 104/10, niepubl.). Uzyskanie przez powodów zwolnienia od kosztów sądowych pozostaje bez wpływu na przyjętą zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zastosowanie bowiem zasady słuszności wymaga zaistnienia w sprawie "wypadku szczególnie uzasadnionego", niezależnego od podstaw przyznania jej zwolnienia od kosztów sądowych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 roku V Cz 63/12 Lex nr 1289066), a taki "szczególny wypadek" w niniejszej sprawie nie zachodzi. Bez znaczenia bowiem pozostaje zawarta w apelacji argumentacja, że pozew w niniejszej sprawie został sporządzony przez Klinikę (...) Wydziału Prawa i Administracji (...) i fakt ten utwierdził powodów w przekonaniu o zasadności powództwa. Obiektywnie przyjmując powodowie musieli mieć

wiedzę, że wskazana wyżej Klinika nie jest podmiotem profesjonalnym w zakresie świadczenia pomocy prawnej, a tym samym jej stanowisko nie posiada zawodowego charakteru. Nic nie stał na przeszkodzie, aby skarżący jeszcze przed wytoczeniem powództwa wnioskowali o ustanowienie pełnomocnika z urzędu właśnie celem dokonania profesjonalnej oceny zasadności podnoszonych roszczeń i szans procesowych ewentualnego powództwa. Sąd Apelacyjny podziela także ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego wskazujące na przyczyny odmowy zastosowania art. 102 k.p.c. Co znamienne, powodowie pomimo jednoznacznej treści uzasadnienia wyroku z dnia 7 listopada 2014 roku, wnieśli od przedmiotowego orzeczenia apelację żądając także zastosowania w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego zasady słuszności. Takie działanie z pewnością nie może prowadzić do zmiany generalnej zasady rozliczenia kosztów postępowania wynikającej z art. 98 § 1 k.p.c., albowiem skarżący z całą pewnością powinni liczyć się z ryzykiem oddalenia wniesionej apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, zaś w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził solidarnie od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 5.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość przedmiotowych kosztów jest zgodna z § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W punkcie 3 wyroku Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodom w postępowaniu apelacyjnym. Z mocy z § 2 ust. 3, § 6 ust. 7 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) koszty te wyniosły 6.642,00 złotych i obejmują 23% podatek od towarów i usług.